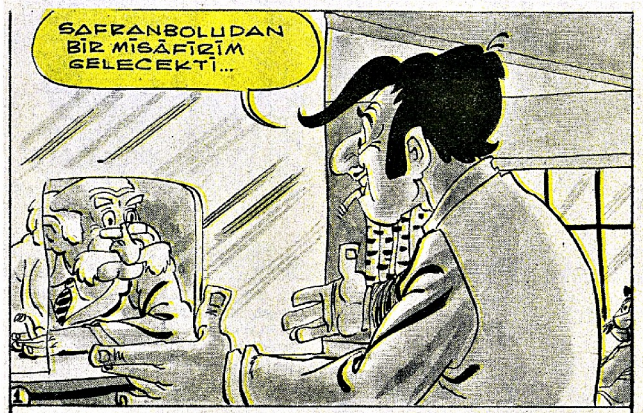
Dünyanın En Gırgır Hikâyeleri

DEYYUS BUHRANI

YAZAN: AZİZ NESİN
ÇİZEN: MİM UYKUSUZ

Sabah erkenden Sirkeci'de Safranbolulların kaldığı "Güzel Yurt" otteline, gayet iyi giyimli, kırk yaşlarında görünen, bir adam geldi. Camekânlı küçük bir odada oturan otel kâtibine, -Safranbolu'dan bugün bir misafirim gelecekti, dedi.

Kâtip otel defterini karıştırdı. Adlara baktı; okumaya başladı:

-Yusuf Soydan, Mustafa Güven..

Adam,

-Mustafa Güven mi? diye sevinçle bağırdı.

Kâtip,

-Evet, dedi, Bezez Mustafa Güven. Babasının adı Rıza...

-O... Ta kendisi.. Bizim Mustafa. Hangi odada?

-Dört numarada..

Adam, sevinçle merdivenleri çıktı. Mustafa Güven, odasında yüzünü kuruluyordu. İçeri giren Adam, Mustafa Güven'i iki kolunun arasına aldı:

-Vay Mustafa'cığım, vay kardeşim.. Buralara gelirsin de bize haber vermezsin ha?..

Mustafa Güven havluyu yüzünden çekti. Kendisini kucaklayan adama baktı:

-Vallaha billâder, haber iletmeğe vahıt galmadı, hopadanah geldim işte!..

-Nasılsın, iyisin ya?

-Hamdossun.. Allaha şukür.. Veleekin, zatınızı tanıyamadım. Siman yabancı değel, bi yirden gormüşlü -ğüm va emme, bitürlü çaharamıyom.

-Tanımadın mı? Amma yaptın be Mustafa! Sen bezez Mustafa Güven değil misin? Rıza Efendi'nin oğlu?.

-Ta gendüsüyüm emme..

-Eski günleri düşün bakalım...

-Yohsan, zekzenbirinci fırga, gosulu dopçu alayı, dördüncü batariyadan... ha? Eskerlikten mi tamşıyoh! Zafranbollular hep oradaydıh...

-Düşün, düşün hele!..

-Bildim, sen güççüğkene... Cinci Hoca hamamının arkasındaki evde oturmuyo muydun? Sizin bahçede ne hayvalar olurdu ya!.. Bi kerem sen guyuya düşmüşdün de.. Sen o değel misin?

-İyi düşün!..

-Bildim, bildim!.. Durşucu Mehmedin... hani ikimize bi zopa çekmişti, nur içinde yatsın.. Derhatır ediyo mu?

-Düşün bakalım!..

-Tamam, şincik buldum.. Len, sen Girhayakzâdeleren Hacı Sımıyl'ın oğlu Behlil değel misin?

-Hele şükür tanıyabildin!..

-Vay Behlil.. Sen miydin len?..

Mustafa Güven'le Behlül tekrar sarmaş dolaş oldular.

Behlül,

-Birbirimizi görmeyeli kaç yıl oldu, Mustafa? dedi.

Mustafa düşündü,

-Şöyle böyle yirmi üç yıl oldu, dedi.

WWW.CIZGIFORUM.COM

Bu sefer Behlül anlatmaya başladı:

-Hani Cinci Hoca'nın bahçesinin arkasında bizim ev vardı da, bizim bahçedeki ayvalardan koparırdık..

-Hee... Nasın da derhatır ediyon be!..

-Turşucu Mehmet Efendi;. Nur içinde yatsın.. Hani bize bir sopa çekmişti...

-İyi ahlında galmış be Behlil!..

-Ya o askerlik... Hani seksen birinci fırkanın koşulu topçu alayında, dördüncü bataryada... Ne günlerdi onlar be Mustafa...

-Ürya gibi geçti... Vallaha bişiy diyim mi? Bura malûm ya, İstanbul.. İti kopuğu, dolandırıcısı çoh. .Sen birden boynuma atılıncah, bu herüf beni çarpacak mı acep, diyerekten bi guş - gulandın. Hani eskerlikten, durşucu Mehmet Efendi'den ağnatmasan mümkünü yoh inanmazdım.

İkisi de gülüştüler. Behlül,

-Ee, ne var, ne yok, ne iş yapı - yorsun? diye sordu.

-Eh... Çoh bişiy değel bu zamanda, gırh elli binnen İstanbul'a birez mal almıya geldim.

-Aman iyi ki bana rastladın Mustafa. Burada adamı çarpıverirler. Kalk seni , tanıdık tüccarlara götüreyim.

İki eski arkadaş otelden çıktılar. İlkin Tahtakale'de Yasef'in mağazısana girdiler. Behlül Yasef'e,

-Bizim hemşeridir, ona göre.. dedi.

-Madem emşeri, biz de müşteri yozu ilân bakmayiz. Yuzda yirmi ikram ilân verelum...

Behlül,

-Az!.. dedi, bak ben de sana ona göre muamele yaparım...

-Yuzde otuz olsuun!..

Mustafa Güven memnundu. Düzünelerle tıraş makineleri, makas, hırdavat üzerine kırk kalem mal aldı. İş hesaba geldi. Yahudi kalemi eline aldı:

-Kirk kutu duyme.. On liradan dortyuuuz .

Mustafa Güven,

-Ne? diye bağırdı, ahlını mı gaçırdın, ben bunu perakende daha ucuz viriyom be...

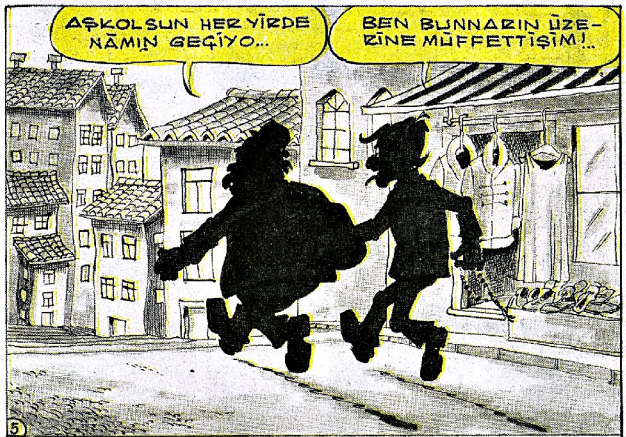
-Nere be yozum, mal nerde? Sen getir, ben alayim..

-Bıldır, iki gaymeden aldım.

-Yeçen sene yelseydin, ben sana bir liradan verirdim. Yeçti o yunler.. Yarin yel, altı.. Doviz yok.. Mal yelmez..

Oradan yine bir Yahudi kırtasiyeciye girdiler... On bin liralık mal da oradan aldılar. Sonra bir toptancı kumaşçıya girdiler. Her yerde de bu Behlül'ü tanıyorlardı.

-Eşgossun be Behlil, dedi Mustafa, namın her yirde geçiyo be .. Sağa ıraslamasaymışım, temelli gazıhla - nacakmışım. Senin bi yüsgek memuriyetin mi va?

-Ben bunların üzerine müfetti - şim.

-Vayy!.. Müfetlişsin ha?.

Akşama kadar elliiki bin liralık mal aldılar. Artık yorulmuşlardı. Behlûl:

-Beyoğlu'na çıkalım Mustafa, bu gece misafirimsin! dedi.

Mustafa bırakmıyordu. Bir içkili lokantada yediler, içtiler. Oradan şarkılı bir gazinoda yüz lira hesap ver - diler. Behlûl, "Sen benim misafirim - sin!" diye cüzdana davrandıkça Mustafa,

-Senin sayanda bu kader gazandım be Behlûl, hem de buparaları maliyete gatarım, çıhartırım, gorkma!. diyordu.

Geceyarısından sonra lüks bir bara gittiler. Bardan iki kadın kaldırdılar. Boğaz'da bir otele götürdüler. O gecenin hesabı beş bin lirayı geçmişti. Öğleye doğru Behlûl ayrılırken

-Mustafa, ben teftişe çıkayım, akşama otele gelirim! dedi.

Behlûl, doğru bir gün önce mal aldıkları Yasef'e gitti,

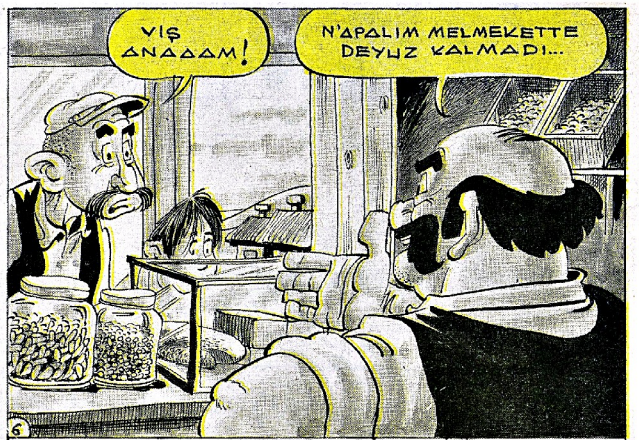
Yasef,

-Hihi hi! diye güldü, iyi iş yaptık be Saloomon!..

-Hazır... Yüzde yirmiden binaltıyüz!.. Tamam mı?

-Eyvallah!..

Behlûl, nam-ı diğer Bahriyeli Süleyman, bir gün önce Mustafa Güven' le alışveriş yaptıkları dükkânları bir bir dolaştı. Her dükkândan, Mustafa Güven'e atılan kazıktan kendi hissesini aldıktan sonra, Erzurumluların kaldığı Konfor Palas'ın yolunu tuttu.

Mustafa Güven o akşam bekledi, ertesi akşam bekledi. Behlûl görünmemişti. Adresini de bilmiyordu, Safranbolu'ya gidince, herkese çocukluk arkadaşı Behlûl'ün iyiliğini anlata anlata bitiremedi.

Mustafa Güven, malların fiyatına yol, eğlence masraflarını da eklemişti.

Bahriyeli Süleyman kazançlıydı. Mustafa'nın zararı yok, kârı vardı. Mal satan tüccarlar da iş yapmışlardı. Kala kala Mustafa Güven'in dükkânından mal almaya gelen köylüler kalıyordu. Onlar da her malın fiyatını bir ay öncesinden üç defa fırlamış görüp,

-Vışş anam!.. diye şaşıkça Mustafa Güven, Yahudi'lerden duyduklarını tekrarlıyordu:

-Sen ne diyon be!.. Ortalıkta mal yoh... Melmekâtta deyuz galmadı!..

Köylüler, memleketteki deyuş (döviz) buhranıyla fiyatlar arasında bir ilişki kuramadıkları için, boyunlarını büküyor, çaresiz ellerini cüzdanlarına atıyorlardı.

SON